

sanscrit: on comprend du reste que le nom des pirates et de la piraterie soit venu des Phéniciens.

д) Les noms des lettres, depuis *l'aleph* jusqu'ou *tau*, ont passé des Semites aux Grecs, avec les lettres elles-mêmes.

Le mot *χάρτης*, qu'on trouve dans des documents grecs du Ve siècle avant J. C. me paraît sémitique

Tous les mots précités sont évidemment de ceux qui se transmettent facilement d'un peuple à l'autre par le commerce et les relations internationales. Les Phéniciens, aux quels les Grecs rapportaient l'origine des arts qu'ils avaient reçus de l'Orient, en ont dû être les principaux et presque les seuls introducteurs. Tous ces mots, en effet, sont hébreux et nullement araméens. —

Забълъшка. Отъ наведени тѣ тукъ семитичьскы рѣчы, освоены отъ Гръцы тѣ, на българскы языкъ ные си имаме повѣчь то нашы. А название то на гръцко то асбукы, зѣто отъ еврейско то, нѣма никакво сходство съ наше то, кое си има свои особны и знамяниты названья и кое заключава тайнствено старобългарско то вѣройсповѣдание. Ные сме разтълкували и разяснили въ обшырность цѣло то старобългарско асбукы, въ съчинение то си „Ключь българскаго языка“ какъ то и источника му.

Видѣвши и нѣшто си отъ смѣсь тж на семитичьскы тѣ языцы въ староеленскаго языка, нека наведемы и разложиме и мысли тѣ о тому на стары тѣ имъ списатели, а имянно на Платона, кого тии не можѣть смѣнѣва никакъ да е писалъ прѣстрастно и съ нѣкаквж си злж цѣль.

Платонъ въ разговора си съ Кратила и Ермогена, дѣ прѣдставля Сократа говоряшта, какъ то и въ другы си съчиненья, започва прѣдмѣта си отъ *περί ὀρθότητος ὀνομάτων*, т. е. за право то значение на рѣчы тѣ. Ные извождаме само онова што входи въ прѣдмѣта ни:

Σω. Κινδυνεύει ἄρα, ὦ Ἐρμόγετες, εἶναι οὐ φαῦλον, ὡς σὺ οἶσι, ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων, καὶ Κρατύλος ἀληθῆ λέγει, λέγων φύσει τὰ ὀνόματα εἶναι τοῖς πράγμασι καὶ οὐ πάντα δημιουργὸν ὀνομάτων εἶναι, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνον τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὸ τῆ φύσει ὄνομα ἄν ἐκάσφ, καὶ δυνάμενον αὐτοῦ τόγε εἶδος τιθέναι εἰς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλλαβὰς.

Сократъ. Вижда ся убо, о Ермогени, чи не е лесно, какъ то ты мыслишь, положение то на имяна (да ся даде имя на нѣшто си), ни то е дѣло на просты мжжие, ни то на кого да е, и Кратиль казва истинж, говоряштъ чи имяна та сж дадены по естество то на нѣшта та, и не е всѣкы створитель на имяна, нѣ само онъ-зи кой то разглѣда всѣко нѣшто по естество то му, и кой то можи да му положи (гуди) и самы видъ и въ буквы тѣ и въ слокове тѣ.

А другадѣ говоряштъ за имя то Зевсово казва:

Φαίνεται δὲ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ λεγομένῳ τῷ Διὶ παγκάλως τὸ ὄνομα κεῖσθαι.